

Кримінальний процес

УДК 343.102:343

Хитра Андрій Ярославович

*кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри кримінального процесу та криміналістики
Львівський державний університет внутрішніх справ*

Хитра Андрей Ярославович

*кандидат юридических наук, доцент,
заведующий кафедрой уголовного процесса и криминалистики
Львовский государственный университет внутренних дел*

Khytra Andriy

*Candidate of Legal Sciences, Associate Professor,
Head of the Department of Criminal Procedure and Criminalistics
Lviv State University of Internal Affairs*

Татарин Ігор Іванович

*кандидат юридичних наук, доцент,
старший викладач кафедри кримінального процесу та криміналістики
Львівський державний університет внутрішніх справ*

Татарин Игорь Иванович

*кандидат юридических наук, доцент,
старший преподаватель кафедры уголовного процесса и криминалистики
Львовский государственный университет внутренних дел*

Tataryn Ihor

*Candidate of Legal Sciences, Associate Professor,
Head of the Department of Criminal Procedure and Criminalistics
Lviv State University of Internal Affairs*

**ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ У КРИМІНАЛЬНОМУ
ПРОВАДЖЕННІ УКРАЇНИ
УВЕДОМЛЕНИЕ О ПОДОЗРЕНИИ В УГОЛОВНОМ
ПРОИЗВОДСТВЕ УКРАИНЫ
REPORT ON SUSPECT IN UKRAINIAN CRIMINAL PROCEEDINGS**

Анотація. В статті розглянуто та проаналізовано питання здійснення повідомлення про підозру у кримінальному провадженні України. Здійснений порівняння законодавства України та інших держав в частині повідомлення про підозру. Окреслено проблеми здійснення повідомлення про підозру, негативні наслідки, які тягне за собою таке явище. На основі аналізу Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України та інших держав запропоновані пропозиції, щодо удосконалення законодавства, усунення прогалін, пов'язаних з повідомлення про підозру у кримінальному провадженні та доказування обставин кримінального правопорушення. Зазначено, що незважаючи на те, що Кримінальний процесуальний кодекс України майже вже десять років як прийнятий, проте й досі виникають проблемні питання під час вирішення порядку застосування цих норм, під час доказування, збирання доказів для повідомлення особі про підозру. У КПК України процедурі повідомлення про підозру присвячено дві глави – 22 та 37, чим і підкреслюється значимість цього інституту. Відмічено, що законодавець цілеспрямовано звертає увагу відносно даного інституту кримінального процесуального права, і водночас не до кінця регламентує та не зазначає норми такого характеру, які би виключали можливість виникнення спірних питань повідомлення особі про підозру. Також зазначено, що порушення закону, яке може допустити сторона обвинувачення при повідомленні особи про підозру зазвичай призводить до істотних обмежень прав і свобод громадян. Відзначено, що доказами, достатніми

для повідомлення про підозру, повинні визнаватись докази, що отримані законним шляхом та які дають можливість зробити припущення про вчинення певною особою кримінального правопорушення. Законно прийняте рішення щодо повідомлення особи про підозру сприяє досягненню завдань кримінального провадження, а саме: покращення стану законності, охорони прав і свобод громадян, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування.

Ключові слова: кримінальне провадження, повідомлення про підозру, підозрюваний, збирання доказів, органи досудового розслідування, доказування під час досудового розслідування.

Анотація. В статті розглянуто та проаналізовано питання здійснення повідомлення про підозру в кримінальному провадженні України. Здійснено порівняння законодавства України з іншими державами в частині повідомлення про підозру. Визначено проблеми здійснення повідомлення про підозру, негативних наслідків, які вчиняє таке явище. На основі аналізу Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України та інших держав запропоновано заходи удосконалення законодавства, усунення прогалин, пов'язаних з повідомленням про підозру в кримінальному провадженні та доказуванні обставин кримінального правопорушення. Відзначено, що незважаючи на те, що Кримінальний процесуальний кодекс України майже десять років прийнято, однак до цього часу виникають проблемні питання при вирішенні питань застосування цих норм, в час доказування, збирання доказів для повідомлення особи про підозру. В КПК України процедурі повідомлення про підозру присвячені дві глави – 22 і 37, чим і підкреслюється значущість цього інституту. Відзначено, що законодавець цілеспрямовано звертає увагу на данний інститут кримінального процесуального

права, и в то же время не до конца регламентирует и не указывает нормы такого характера, исключая возможность возникновения спорных вопросов уведомления о подозрении. Также отмечено, что нарушение закона, которое может допустить сторона обвинения при уведомлении лица о подозрении, обычно приводит к существенным ограничениям прав и свобод граждан. Отмечено, что доказательствами, достаточными для уведомления о подозрении, должны признаваться доказательства, полученные законным путем и позволяющие сделать предположение о совершении определенным лицом уголовного преступления. Законно принятое решение относительно уведомления лица о подозрении способствует достижению задач уголовного производства, а именно: улучшение состояния законности, охраны прав и свобод граждан, а также обеспечение быстрого, полного и беспристрастного расследования.

Ключевые слова: уголовное производство, уведомление о подозрении, подозреваемый, сбор доказательств, органы досудебного расследования, доказывание в ходе досудебного расследования.

Summary. The article examines and analyzes the issue of notification of suspicion in criminal proceedings in Ukraine. A comparison of the legislation of Ukraine and other states regarding the notification of suspicion was made. The problems of making a report of suspicion, the negative consequences that such a phenomenon entails, are outlined. On the basis of the analysis of the Criminal Procedure Code (hereinafter - CPC) of Ukraine and other countries, proposals are proposed to improve the legislation, eliminate gaps related to the notification of suspicion in criminal proceedings and proving the circumstances of a criminal offense. It is noted that despite the fact that the Criminal Procedural Code of Ukraine has been adopted for almost ten years, problematic issues still arise when deciding the procedure for applying the norms of this

Code, during proving, collecting evidence for notifying a person of suspicion. In the CPC of Ukraine, two chapters - 22 and 37 - are devoted to the procedure of reporting a suspicion, which emphasizes the importance of this institution. It is noted that the legislator purposefully draws attention to this institution of criminal procedural law, and at the same time does not completely regulate and specify norms of such a nature that would exclude the possibility of controversial issues of notifying a person of suspicion. It is also stated that the violation of the law, which can be allowed by the prosecuting party when notifying a person of suspicion, usually leads to significant restrictions on the rights and freedoms of citizens. It was noted that the evidence, which is obtained legally and which makes it possible to make an assumption about the commission of a criminal offense by a certain person, should be recognized as evidence sufficient for the notification of suspicion. A legally adopted decision to notify a person of suspicion contributes to the achievement of the objectives of criminal proceedings, namely: improving the state of legality, protecting the rights and freedoms of citizens, as well as ensuring a quick, complete and impartial investigation.

Key words: *criminal proceedings, notification of suspicion, suspect, collection of evidence, bodies of pre-trial investigation, evidence during pre-trial investigation.*

Постановка проблеми. Проблематика застосування норм КПК в частині повідомлення особи про підозру є фактично новим інститутом у юридичних джерелах інформації. Варто зазначити, що у зв'язку з цим, проблема доказування винуватості та обґрунтованості повідомлення особи про підозру на стадії досудового розслідування, суворого дотримання законності при реалізації цієї процесуальної дії є актуальною в силу наявності певних колізій між нормами КПК України. Зокрема, між нормами ст. ст. 276 і 177 КПК існує правова колізія, оскільки у п.2 ч.1 ст.

276 КПК передбачається обов'язкове здійснення письмового повідомлення про підозру у випадку обрання до особи запобіжного заходу, а згідно з ч.1 ст.177, метою застосування запобіжних заходів є забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим, покладених на нього процесуальних обов'язків. Таким чином, згідно зі ст.177 КПК України, до застосування щодо особи запобіжного заходу вона повинна отримати процесуальний статус підозрюваного або обвинуваченого [1,с. 76].

Аналіз основних досліджень та публікацій. Питання та проблематику повідомлення про підозру досліджували такі науковці: Ю. Аленін, І. Глов'юк, В. Захарченко, О. Капліна, В. Коваленко, О. Мазур, Є. Наливайко, О. Татаров, В. Тертишник, Л. Удалова, О. Фараон та інші.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Аналіз проблем здійснення повідомлення про підозру у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи поняття повідомлення про підозру, варто звернути увагу на багатозначність таких термінів, як «підозра» та «повідомлення про підозру», адже вони можуть вживатись у кримінальному провадженні та у навчальній літературі в різних значеннях. Для прикладу, терміном «підозра» може називатися процесуальний документ – повідомлення про підозру, який складається та вручається особі. Крім того, ним може позначатися й інститут кримінального процесуального права, який становить собою уособлену групу правових норм, які регулюють однорідні кримінальні процесуальні відносини.

Терміном «повідомлення про підозру» може позначатися також певний етап стадії досудового розслідування, з якого починається притягнення особи до кримінальної відповідальності. Його можуть розуміти як сукупність кримінальних процесуальних дій та рішень, які здійснюються та приймаються на цьому етапі.

У кримінальному процесуальному праві повідомлення про підозру – це один із процесуальних актів, спрямованих на практичну реалізацію функції розслідування та забезпечення захисту прав і законних інтересів осіб, щодо яких здійснюється кримінальне провадження, який полягає у прийнятті рішення про повідомлення про підозру, врученні повідомлення про підозру особі та роз'ясненні вже підозрюваному його прав та наданні можливостей щодо їх реалізації [2, с. 116].

Варто зазначити, що саме з моменту повідомлення особі про підозру на стадії досудового розслідування розпочинається новий етап, на якому з'являється підозрюваний та його новий процесуальний статус – підозрюваного (ст. 42 КПК) [3, с. 18].

На момент повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення повинно бути зібрано достатньо доказів, які вказують на те, що: кримінальне правопорушення дійсно мало місце, дані про нього внесені до Єдиного Реєстру Досудового Розслідування (далі — ЄРДР); вчинене воно особою, стосовно якої вирішується питання щодо вручення їй повідомлення про підозру; суспільно небезпечне діяння містить склад конкретного кримінального правопорушення [4, с. 284]. Доказами, достатніми для повідомлення про підозру, повинні визнаватись докази, що отримані законним шляхом та які дають можливість зробити припущення про вчинення певною особою кримінального правопорушення.

Необхідно відзначити, що повідомлення особі про підозру має важливе процесуальне значення, у зв'язку з тим, що саме з нього починається реалізації прокурором функції обвинувачення [5, с. 56].

Повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення можна визначити як обґрунтоване припущення про причетність певної особи до вчинення злочинного діяння, відповідальність за яке, передбачено Кримінальним Кодексом України (далі – ККУ).

Сутність акту повідомлення про підозру полягає в тому, що на підставі зібраних доказів конкретна особа набуває статус головного учасника кримінального процесу під час стадії досудового слідства, щодо якого державою в особі органів досудового розслідування публічно формулюється та проголошується намір притягти її до кримінальної відповідальності, проте сам підозрюваний при цьому в силу презумпції невинуватості ще не вважається винуватим, поки його провина не встановлена вироком суду [2, с. 119]. А за своїм процесуальним статусом підозрюваний має права та обов'язки особи, статус якої пов'язується із застосуванням заходів забезпечення кримінального провадження, особи, показання якої, є одним з джерел доказів у кримінальному процесі [6, с. 90].

На практиці очевидним є те, що саме на етапі повідомлення особі про підозру допускається дуже багато порушень прав і законних інтересів осіб. Це трапляється тому, що недостатнім є нормативне регулювання кримінальної процесуальної діяльності. Незважаючи на те, що закон постійно удосконалюється, проте прогалин у ньому ще дуже багато. Наприклад, у чинному КПК України визначення поняття повідомлення про підозру взагалі відсутнє.

Окрім цього, на практиці трапляються непоодинокі випадки неправомірних дій слідчих й оскарження таких дій адвокатами. Зокрема, у січні 2016 року у Рівненській області захисник підозрюваного оскаржив незаконне повідомлення своєму підзахисному. Наслідком цього стало те, що слідчий – суддя, розглянувши клопотання, ухвалив зобов'язати слідчого або прокурора вчинити дії щодо виключення з ЄРДР відомостей по кримінальному провадженню про оголошення підозри ОСОБИ_3 у вчиненні злочину передбаченого ч. 3 ст. 369 КК України [7].

Проблемам, що існують в межах інституту повідомлення про підозру приділяла увагу досить велика кількість науковців [8, с. 21]. На

основі їх досліджень можна сформулювати наступні проблеми, що пов'язані з повідомленням особі про підозру.

Стаття 278 КПК України має назву «Вручення письмового повідомлення про підозру », тобто фактично йдеться про порядок повідомлення про підозру. У контексті статті поняттям «вручення» охоплюється низка процесуальних дій, які мають бути виконані слідчим або прокурором (не лише власне « вручення », а й усне оголошення повідомлення про підозру, роз'яснення суті підозри, повідомлення про права підозрюваного і їх роз'яснення, відібрання в особи розписки про виконання слідчим чи прокурором зазначених процесуальних дій). Варто було б доповнити назву статті словами: «Вручення письмового повідомлення про підозру та порядок його ознайомлення підозрюваного». Окрім цього, звичайно, більш детально і описати дії під час повідомлення про підозру у вищезгаданій статті.

КПК України також передбачає можливість зміни повідомлення про підозру, а саме: повідомлення про нову підозру і зміну раніше повідомленої підозри. Разом з тим у КПК України не передбачено випадків, коли така зміна могла би відбуватись, що в свою чергу приводить до виникнення колізій у застосуванні даної норми. На нашу думку, наявність статті «Підстави та випадки зміни повідомлення особі про підозру» аж ніяк би не завадило у КПК України.

Є певні проблеми із застосуванням положень глави 37 КПК України, яка передбачає особливості повідомлення про підозру окремій категорії осіб. Наприклад, народному депутату України, кандидату у Президенти України, Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини, Голові або іншому члену Рахункової палати, прокурору Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, Директору або іншому працівнику Національного антикорупційного бюро України, заступникам Генерального прокурора України, члену Національного агентства з питань

запобігання корупції – повідомляє про підозру Генеральний прокурор України (виконувачем обов'язків Генерального прокурора) [3, с. 294]. Бувають випадки необхідності законного затримання вищевказаної категорії осіб, але якраз тут і виникає проблема, яка полягає у необхідності повідомити такій особі про підозру не пізніше 24-х годин з моменту затримання. Проте злочини можуть вчинятися в різних областях нашої держави, що вже само собою ускладнює процес повідомлення про підозру такій категорії осіб. Що стосується, наприклад, статусу народних депутатів України, на притягнення до кримінальної відповідальності яких необхідна згода Верховної Ради України, така процедура повідомлення про підозру є ще більш проблематичною. Вважали б за доцільне, ввести норму у КПК України, яка би за певних умов збільшувала проміжок часу з моменту затримання до повідомлення про підозру особі до 72-х годин.

У разі наявності об'єктивних обставин, що унеможливають вручення затриманій особі письмового повідомлення про підозру у строки, встановлені статтею 278 КПК, якщо такі процесуальні дії здійснюються в умовах воєнного стану, строк для вручення письмового повідомлення про підозру затриманій особі може бути продовжено до сімдесяти двох годин. У разі якщо особі не вручено повідомлення про підозру упродовж сімдесяти двох годин з моменту її затримання, така особа підлягає негайному звільненню.

У кримінальних провадженнях, в яких жодній особі не було повідомлено про підозру на дату введення воєнного стану, строк від зазначеної дати до дати припинення чи скасування воєнного стану не зараховується до загальних строків, передбачених статтею 219 КПК.

Потребує вирішення і питання про відповідність вимогам КПК України направлення особі слідчим повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення засобами поштового зв'язку. У цьому контексті необхідно чітко визначити й конкретний момент, з якого особа

набуває статусу підозрюваного у кримінальному провадженні (з моменту направлення їй повідомлення про підозру засобами поштового зв'язку чи з моменту фактичного вручення поштового відправлення з повідомленням про підозру).

В КПК України, як вже зазначалося, передбачені такі випадки обов'язкового повідомлення про підозру:

- 1) затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення;
- 2) обрання до особи одного з запобіжних заходів;
- 3) наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення.

На нашу думку, другий пункт порушує права людини. Адже, застосування запобіжних заходів до особи, яка не набула статусу підозрюваного є не вірним.

Ще одним питанням, що викликає сумніви є нещодавна подія, відносно повідомлення Роману Насірову про підозру у вчиненні ним злочину. Генеральний прокурор України Юрій Луценко заявив, що при здійсненні цієї дії були допущені суттєві порушення працівниками Національного Антикорупційного Бюро України (далі – НАБУ), відносно часу його повідомлення. За його словами, повідомлення про підозру необхідно було зробити не ввечері п'ятниці, а у суботу зранку [9]. Проте, НАБУ дало відповідь, що заяви генпрокурора є безпідставними, оскільки вручення повідомлення про підозру є «процесуальною, а не слідчою дією», на неї не поширюється заборона вчинення у проміжок з 22:00 до 6:00 [10].

З метою удосконалення законодавства, спочатку необхідно здійснити дії, які будуть спрямовані на удосконалення норм, що стосуються конкретно інституту повідомлення про підозру. Під такими діями розуміється:

- 1) Потреба розширення змісту глави 22 з метою більш чіткої регламентації порядку вручення даного повідомлення особі про підозру.
- 2) Детальніше регламентувати випадки, у яких вручення письмового повідомлення про підозру в день його складання неможливе.
- 3) Введення у КПК України поняття повідомлення про підозру.
- 4) Розміщення статей у КПК України у певній логічній послідовності.

Окрім вищесказаного, необхідно більш детально вивчити питання застосування схожих норм у зарубіжних країнах задля унеможливлення повторення їх колізій у нашому Законодавстві та запозиченні у наші Законодавчі акти позитивних моментів.

Наприклад, у республіці Білорусь, таке поняття, як повідомлення про підозру, відсутнє. Натомість є схожа норма, яка регламентує порядок залучення особи в якості обвинуваченого. У ст. 240 КПК Білорусії вказується: «При наличии достаточных доказательств, дающих основания для предъявления лицу обвинения в совершении преступления, следователь выносит мотивированное постановление о привлечении его в качестве обвиняемого» [11].

У КПК Білорусії більш чітко врегламентовано порядок залучення як обвинуваченого, аніж у КПК України про порядок повідомлення про підозру. Норми у КПК Білорусії є простіші для розуміння, статті, що стосуються вручення повідомлень про виклик на допити, порядок такого вручення, порядок ознайомлення особи із змістом підозри. У нашому ж КПК, повідомленню про підозру приділена глава 22 даного Кодексу, яка і без того не у повній мірі містить усі нюанси даного інституту, так ще й відсилає нас до інших глав, що викликає, непотрібну плутанину під час їх застосування.

Ще одним прикладом є Німеччина, у КПК якої використовують чотири поняття процесуальних статусів особи, яка причетна до вчинення злочину:

- 1) «Verdächtiger» – «підозрюваний», відносно якого є фактичні дані, які дають підставу підозрювати його у вчиненні злочину;
- 2) «Beschuldigter» – «обвинувачений», підозрювана особа, відносно якої проводиться кримінальне провадження;
- 3) «Angeschuldigter» – «обвинувачений», особа відносно якої висунене публічне обвинувачення, тобто, прокуратура подала його до суду, але ще не почато судового розгляду по суті;
- 4) «Angeklagter» – «підсудний», відносно якого суд прийняв рішення про відкриття судового розгляду по суті [12].

Проаналізувавши дані поняття, можна зробити висновок, що і у Федеративній республіці Німеччині така стадія, як повідомлення про підозру, упущена, а саме, – поняття підозрюваного використовується зовсім у іншому ракурсі. Вважаємо, що національному Законодавцю в подальшому необхідно працювати над удосконаленням чинних норм та вивченням норм інших країн, аналізом якості їх реалізації, співставленням таких норм конкретно для нашої держави, моделюванням можливості їх застосування.

Висновки. Таким чином, запропоновані напрями є логічним результатом застосування норм інституту повідомлення про підозру в кримінальному процесі. Вони мають стати причиною стрімкого його розвитку, що дозволить покращити рівень та якість проведення усіх процесуальних дій у цілому. Слід віднести до вирішення даних проблем із відповідальністю, адже від їх вирішення може залежати подальша доля окремих осіб. Кожна людина (зокрема і сам Законодавець) може вважати, що їй ніколи не доведеться зіштовхнутися з нормами цього інституту, проте ніхто не знає, що буде в майбутньому. Саме тому потрібно

працювати над вдосконаленням даного інституту з метою захисту своїх прав, свобод та законних інтересів.

Українське законодавство потребує значного удосконалення в частині повідомлення про підозру, задля прискорення досудового розслідування, його якісної реалізації та забезпеченню законності.

В свою чергу, правильне застосування норм кримінального процесуального законодавства щодо повідомлення про підозру буде сприяти виконанню завдань кримінального судочинства.

Література

1. Івасюк І. Г. Інститут «Повідомлення про підозру» нового кримінального процесуального законодавства України: наукова стаття. Митна справа. 2016. № 4(88). 78 с.
2. Кримінальний процес: підручник / Р. І. Благута, Ю. В. Гуцуляк, О. М. Дуфенюк та ін.; за заг. ред. А. Я. Хитри, Р. М. Шехавцова, В. В. Луцика. Львів: ЛьвДУВС, 2019. Ч. 2. 620 с.
3. Паливода А. В. Кримінальний процесуальний кодекс України : чинне законодавство зі змінами та доповненнями: [офіц. текст]. К., 2016. 372 с.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / С.В. Ківалов, С.М. Міщенко, В.Ю. Захарченко. Х.: Одісей, 2018. 1104 с.
5. Капліна О.В. Підозра у кримінальному провадженні: поняття, ознаки, сутність: наукова стаття. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. 238 с.
6. Мазур О.С. Інститут «підозри» у кримінальному процесі України: історія виникнення та сучасний стан: наукова стаття. Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 2. 207 с.

7. Офіційний сайт Єдиного державного реєстру судових рішень. URL:
<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/55139205>
8. Ангеленюк А.-М.Ю. Затримання підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення як частина судочинства різних періодів. Матеріали Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції "Актуальні дослідження правової та історичної науки". 2018. Випуск 2. С. 20-21.
9. Офіційний сайт інтернет-видання «Українська правда». URL:
<http://www.pravda.com.ua/news/2017/03/5/7137238/>
10. Офіційний сайт «BBC Україна». URL:
<http://www.bbc.com/ukrainian/news-39179472>
11. Офіційний сайт «Навігатор в мире права». URL:
http://etalonline.by/?type=text®num=НК9900295#load_text_none_1
12. Офіційний сайт Центру політико-правових реформ. URL:
[http://pravo.org.ua/files/_\(1\).pdf](http://pravo.org.ua/files/_(1).pdf)

References

1. Ivasiuk I. G. Institute "Notice of Suspicion" of the new criminal procedural legislation of Ukraine: scientific article. Customs business. 2016. No. 4(88). 78 p.
2. Criminal process: textbook / R. I. Blaguta, Yu. V. Hutsulyak, O. M. Dufenyuk, etc.; in general ed. A. Ya. Khytry, R. M. Shehavsotova, V. V. Lutsika. Lviv: LvDUVS, 2019. Part 2. 620 p.
3. Palivoda A. V. Criminal procedural code of Ukraine: current legislation with changes and additions: [official. text]. K. 2016. 372 p.
4. Criminal procedural code of Ukraine: scientific and practical commentary / S.V. Kivalov, S.M. Mishchenko, V.Yu. Zakharchenko. Kh.: Odyssey, 2018. 1104 p.

5. Kaplina O.V. Suspicion in criminal proceedings: concepts, signs, essence: scientific article. Legal journal of the National Academy of Internal Affairs. 2013. No. 1. 238 p.
6. Mazur O.S. The institution of "suspicion" in the criminal process of Ukraine: history of emergence and current state: scientific article. Legal journal of the National Academy of Internal Affairs. 2013. No. 2. 207 p.
7. Official website of the Unified State Register of Court Decisions URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/55139205>
8. Angeleniuk A.-M.Yu. Detention of a suspect in the commission of a criminal offense as part of the judicial process of different periods. Materials of the International Scientific and Practical Internet Conference "Actual Studies of Legal and Historical Science". 2018. Issue 2. P. 20-21.
9. Official website of the online publication "Ukrainian Pravda". URL: <http://www.pravda.com.ua/news/2017/03/5/7137238/>
10. Official website of "BBC Ukraine". URL: <http://www.bbc.com/ukrainian/news-39179472>
11. Official site "Navigator in the world of law". URL: http://etalonline.by/?type=text®num=HK9900295#load_text_none_1
12. Official website of the Center for Political and Legal Reforms. URL: [http://pravo.org.ua/files/_\(1\).pdf](http://pravo.org.ua/files/_(1).pdf)